

"Liefde is niet iets wat je kunt begrijpen"

Bericht van de Raad van Grootmoeders - oktober 2013

"We gaan nu met je over liefde praten", zeiden de Grootmoeders, terwijl ze me starend aankeken over hun neus. Ik was aan het dagdromen geweest voor ze verschenen, mezelf afvragend of ze een boodschap voor me hadden en zodra ik die gedachte had, waren ze er. "Liefde", zeiden ze, waarmee ze mijn aandacht terugbrachten naar hen, "is iets waar jullie weinig begrip van hebben. Jullie zeggen het woord vaak op een dag (bijv. ik houd van frietjes, er is veel liefde tussen hen, ik hou van jouw manier van kleden!). Eigenlijk", zeiden ze, "zeggen jullie het zo vaak en gebruiken jullie het in zo veel contexten dat het woord bijna betekenisloos is geworden. Jullie zingen erover, smachten ernaar, dromen erover, maken je zorgen dat je het niet hebt, en al die tijd begrijpen jullie niet echt waar het over gaat. De meesten van jullie zullen het ook nooit begrijpen", zeiden ze, en ze haalden op een manier van - het is niet anders - hun schouders op. "En dat is niet belangrijk. Wat belangrijk is", zeiden ze, "is dat je het leeft".

"Als het erop aan komt", zeiden ze, "is liefde niet iets wat je kunt begrijpen. Noch is het iets waar je naar kunt streven, je zorgen over kunt maken, spijt van kunt hebben of bang voor kunt zijn. Liefde IS", zeiden ze, en ze spreidden hun handen wijd uit om het te benadrukken. "Het is de kracht die jullie planeet in zijn baan houdt en het enige wat jullie echt blijdschap zal geven. Jullie hoeven het niet te begrijpen en dat is maar goed ook, want degene die dit wel begrijpt is zeldzaam. We herhalen", zeiden ze, "liefde IS. En je zult iedere keer dat je besluit je ervoor te openen, liefde gaan voelen. Dat is alles", zeiden de Grootmoeders. "Als je je opent voor liefde zonder de behoefte om het te willen begrijpen, nodig je automatisch liefde uit."

"Het is het ego dat verlangt liefde te begrijpen, het ego dat vragen stelt, probeert te categoriseren en uit te leggen. Zou ik die moeten liefhebben?, vraagt het. Zijn ze het waard? Ben ik het waard?" De Grootmoeders lachten en zeiden: "Liefde vraagt zoiets dergelijks nooit. Het vraagt nooit waarom. Noch is het terughoudend. Liefde geeft eenvoudigweg zichzelf", zeiden ze, "en geeft zichzelf wanneer maar mogelijk". Ze namen mijn hand en zeiden: "We verzekeren je dat als je gelukkig wilt zijn, je de leiding van de liefde moet volgen. Laat je oordelen los, je aarzelingen, en angsten. Jullie moeten het besluit nemen om lief te hebben en er dan induiken", zeiden ze. "Houd van alles, houd van iedereen, overal, en te allen tijde. Wat heeft het trouwens voor zin te oordelen over anderen?" vroegen ze, met een raadselachtige uitdrukking op hun gezicht.

"Houd van je eigen dierbare zelf", zeiden ze en sloegen hun armen om me heen. "Heb mededogen voor de onschuldige die je bent en heb datzelfde mededogen voor je medezwervenden op aarde. Niemand moet het 'verdienen' om bemind te worden", en ze schudden hun hoofden. "Als dat zo zou zijn, zou niemand de 'toelatingstest' voor liefde halen. We zeggen je dat je het verdient om lief te hebben en bemind te worden, eenvoudigweg omdat je bent wie je bent. Dat is genoeg." "Omdat je bent wie je bent, houden we van je", zeiden ze. "Dus begin je op deze manier tot jezelf te verhouden. Laat alle strenge oordelen los die je over jezelf hebt gehouden en doe hetzelfde met betrekking tot anderen. Wie je bent is liefde waardig en wordt bemind", zeiden ze, "en je familie, je vrienden" (en hier begonnen ze te giechelen) "en vooral je zogenaamde 'vijanden' zijn deze zelfde liefde waard. Dus", lachten de Grootmoeders lief, "zou je beslissen dat je gelukkig wilt zijn, neem dan simpelweg de beslissing om lief te hebben. Ongeacht wat", voegden ze eraan toe. "Het leven zal je dan een eindeloze stroom van mogelijkheden aanbieden. Eigenlijk," zeiden ze, "kan je er zeker van zijn dat een van deze mogelijkheden vandaag aan je zal verschijnen".